

Segítsetek

Tudom, nem hiszed.
 ha mondom is, szavak,
 mint károgók a vetés fölött.
 Megállok, mint a
 járda szélén a vak,
 s futok, futok, mint az üldözött.

Hálóját rejt
 bennem az éj még és
 bánatom mint a szederinda.
 De símogat már
 olykor a megértés
 és mintha csak közéték hívna!

Most már úgy vagyok,
 amit érzek, mondok:
 férfiszó, s nem fáj a pofon sem.
 Kisímulnak az
 arcomon a gondok
 és drágagyöngy minden homokszem.

Tótágast állnak
 mögöttem a napok,
 párolognak a vesztett évek.
 Hagyjatok hinni,
 sírni is hagyjatok,
 ha fű helyett tarlóra lépek.

Ne csúfoljatok
 rú gyermek-szívemre,
 belepi, mint moha a fákat.
 Kúszó folyondár,
 hess, harag, hess! Lenge,

kis szerencsém, tiz évem, várnak!

(1955)